

Συνοπτική περίληψη του βιβλίου του Hugh Ross

“Creation and Time”

(1994 by NAVPRESS)

Κεφάλαιο 1^ο: Προς τι όλη αυτή η φασαρία

ΜΙΑ ΑΧΡΕΙΑΣΤΗ ΔΙΑΜΑΧΗ: Οι τρεις περιγραφές της γένεσης του κόσμου μέσα στην Αγία Γραφή (Γένεσις α', Γένεσις β' και Ψαλμός 104/ρδ') δίνουν περισσότερη έμφαση στο «**Ποιος**» της δημιουργίας. Σε ένα μεγάλο ποσοστό εξηγούν το «**Πως**», ενώ τέλος σε ένα αρκετά μικρότερο ποσοστό συζητούν το «**Πότε**» της δημιουργίας.

Καθώς γνωρίζουμε ότι η Γραφή διδάσκει κυρίως τα βήματα που πρέπει να ακολουθήσουν οι άνθρωποι για να δημιουργήσουν μια υγιή σχέση με το Θεό, αυτή η σειρά παράθεσης των προτεραιοτήτων φαίνεται και είναι απολύτως λογική. Παραγνώριση του Θεού ή των κύριων χαρακτηριστικών Αυτού μπορεί να καταστρέψει τη σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Παραγνώριση της δυνάμεως, των έργων και της ικανότητας του Θεού μπορεί να εμποδίσει την ανάπτυξη αυτής της σχέσης. Αλλά παραγνώριση της χρονικής σειράς των παρελθόντων ενεργειών του Θεού έχει λίγο να κάνει (αν όχι καθόλου) με την ανάπτυξη και συντήρηση αυτής της πνευματικής σχέσης με τον Πλάστη. Για αυτό και μας φαίνεται λάθος το να διεγείρουμε διαμάχες και απέραντες συζητήσεις για το «πότε» και για την ακριβή ερμηνεία (όσον αφορά το χρόνο) των 6 ημερών της δημιουργίας.

Πολλοί χριστιανοί υποστηρίζουν ότι η Αγία Γραφή διδάσκει αποκλειστικά και πέρα πάσης αντιλογίας ότι ο κόσμος μας δημιουργήθηκε μέσα σε 6 συνεχόμενες 24-ωρες ημέρες, περίπου 6000-10000 χρόνια πριν (10^4) (young-universe creationists). Άλλοι πιστεύουν ότι το κείμενο αφήνει άπλετο χώρο για την ερμηνεία αυτών των ημερών ως έξι μεγάλες κοσμολογικές εποχές και επομένως θέτουν (σε συμφωνία με τα επιστημονικά δεδομένα) την δημιουργία του κόσμου πριν από περίπου 10 δις χρόνια (10^{10}) (old-universe creationists).

Την ίδια ακριβώς στιγμή, οι άθεοι επιστήμονες αναγκάζονται από τις φυσικές αποδείξεις και μαθηματικές ενδείξεις να πουν ότι η ηλικία του σύμπαντος θα πρέπει να ξεπερνά τα $10^{100,000,000,000}$ χρόνια έτσι ώστε η πιθανότητα η ζωή να αυτό-συναρμολογηθεί αποκλειστικά μέσω φυσικών διεργασιών να είναι αρκετά πιθανή. Έτσι οι χριστιανοί χωρίζονται από τους απίστευτους από 100 δις μηδενικά στον εκθέτη της ηλικίας του σύμπαντος ενώ οι πιστοί χωρίζονται μεταξύ τους μόνο με 6 μηδενικά. Για τους δημιουργιστές, το να κάνουν ένα ολόκληρο ζήτημα για μία τόσο μικρή και ασήμαντη θεολογική διαφορά είναι μάλλον εξίσου ασύνετο και ανωφελές.

Σύμφωνα με τη χριστιανική θεολογία, ο Θεός που δημιούργησε το σύμπαν είναι επίσης ο μόνος υπεύθυνος για τα γραφόμενα μέσα στη Βίβλο, και καθώς δεν λέει ποτέ ψέματα ούτε παραπλανά κανέναν, (*Μη γένοιτο. Αλλ' έστω ο Θεός αληθής, πας δε άνθρωπος ψεύστης.. Ρωμαίους 3:4*) δεν μπορεί να υπάρχουν αντιφάσεις μεταξύ των λόγων της Αγίας Γραφής και της φυσικής πραγματικότητας. Κάθε σύγκρουση μεταξύ της επιστήμης και της Χριστιανικής θεολογίας πρέπει να πηγάζει από την ανθρώπινη θεολογική ή επιστημονική παρερμηνεία.

Για αυτό θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μία ερμηνεία της δημιουργίας του κόσμου που δεν χρειάζεται καμία υποχώρηση ούτε από τον επιστημονικό ούτε από τον Χριστιανικό κόσμο.

Κεφάλαιο 2^ο: Ερμηνείες από τους Πατέρες της πρώτης εκκλησίας

Πολλοί χριστιανοί έχουν διδαχτεί ότι κατά τη διάρκεια των πρώτων αιώνων και μέχρι τον 17^ο αιώνα, εωσότου δηλαδή να φτάσουμε στην βιομηχανική επανάσταση και την επιστημονική έκρηξη, υπήρχε γενική παραδοχή και συμφωνία για την ερμηνεία του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης ως 6 συνεχόμενες 24-ωρες ημέρες. Αλλά αυτό δεν είναι σίγουρα το πόρισμα που βγαίνει μέσα από τη μελέτη της σχετικής βιβλιογραφίας.

- i. **Φήλος** (20πΧ-45μΧ): Εξέφρασε την ιδέα ότι ο Θεός δημιούργησε τα πάντα σε μία στιγμή χρόνου και ότι και η παράθεση των 6 αυτών ημερών είναι μεταφορική, με σκοπό την απόδοση της σειράς, της τάξεως και της τελειότητας.
- ii. **Λουστίνος ο Μάρτυρας** (100-166μΧ) και ο **Ειρηναίος** (130-200μΧ): Έκαναν χρήση του ψαλμού 90:4 (*Διότι χίλια έτη ενώπιόν σου είναι ως ημέρα η χθές, ήτις παρήλθε, και ως φυλακή νυκτός*) και το εδάφιο στη Β' επιστολή του Πέτρου (*Εν δε τούτο ας μη σας λανθάνη, αγαπητοί, ότι παρά Κυρίω μία ημέρα είναι ως χίλια έτη και χίλια έτη ως ημέρα μία.*) ως στήριξη στην άποψή τους ότι η 6 ημέρες της δημιουργίας ήταν στην πραγματικότητα χίλια χρόνια η κάθε μία.
- iii. **Ιππόλυτος** (170-236μΧ) (ο οποίος φαίνεται ότι έγραψε εκτενή δοκίμια πάνω στην ερμηνεία των γεγονότων της δημιουργίας) και **Αμβρόσιος** (340-397μΧ): Ακολούθησαν τη συλλογιστική του Ειρηναίου για τη συσχέτιση μεταξύ των ημερών και μίας χιλιετηρίδας.
- iv. **Οριγένης** (185-254μΧ): Υποστήριξε ότι ο χρόνος καθώς τον ξέρουμε σήμερα εμείς δεν είναι δυνατόν να υπήρξε πριν από την 4^η ημέρα που δημιουργήθηκε ο ήλιος και η σελήνη. Επίσης θεώρησε ότι οι πρώτες αυτές έξι ημέρες περιγράφουν την περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας ενώ η έβδομη ημέρα αντιπροσωπεύει το χρόνο μεταξύ της δημιουργίας του κόσμου και της εξαφάνισής του με την αρπαγή όλων των αγίων.
- v. **Αυγουστίνος** (354-430μΧ): Αποτελεί ίσως τον μεγαλύτερο ηγέτη της πρώιμης εκκλησίας με τόσα γραπτά πάνω στο θέμα της δημιουργίας. Στο έργο του «Η Πόλις Του Θεού» αναφέρει ότι οι έξι ημέρες αυτές έχουν μία μεταφορική έννοια. Κατέληξε ότι το απόγευμα μίας ημέρας δημιουργίας αναφέρεται στην περίπτωση όπου οι άγγελοι του Θεού κοιτάζουν κάτω προς την θεώρηση και εξέταση της δημιουργίας ενώ το πρωινό αναφέρεται στην στιγμή όπου οι άγγελοι εγείρονται από την γνώση των ήδη δημιουργημένων πραγμάτων για να δοξάσουν τον Θεό, καθώς όλα είναι καλά λίαν.

Το παράδειγμα των πρώτων αποστολικών πατέρων μας διδάσκει μερικά βασικά πράγματα:

- ✓ Γενικότερα, το θέμα της χρονικής διάρκειας της δημιουργίας αποτελούσε ανέκαθεν ένα δευτερευούσης σημασίας θέμα για την πρώιμη εκκλησία. Πάντα λάμβανε μικρότερη σημασία από θέματα όπως είναι η τριαδική φύση του Θεού, η θεότητα του Χριστού όπως επίσης και τα μέσα, η μέθοδος και το αποτέλεσμα της δημιουργίας του Θεού.
- ✓ Ένα μεγάλο μέρος των πρώτων αποστολικών Πατέρων απέκλειαν την ερμηνεία των πρώτων εδαφίων της Γένεσης ως 6 συνεχόμενες 24-ωρες ημέρες δημιουργίας.
- ✓ Ποτέ δεν βλέπουμε οι απόψεις για τη χρονική διάρκεια της δημιουργίας να αποτελούν μείζον ζήτημα θεολογικής διαμάχης παρά μόνο στις μέρες μας.

Κεφάλαιο 3^ο: Η καταιγίδα έρχεται

Το 1642, μόλις 32 χρόνια από την ολοκλήρωση της King James μετάφρασης της Αγίας Γραφής, ο αντί-πρύτανης του πανεπιστημίου του Cambridge, **John Lightfoot**, τελείωσε και δημοσίευσε την εργασία του πάνω στον υπολογισμό της ακριβούς ημερομηνίας της δημιουργίας του κόσμου,

θέτοντας αυτήν στις 27 Σεπτεμβρίου του 3928 πΧ. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξε ύστερα από ενδελεχή εξέταση των γενεαλογιών που αναφέρονται στην Γένεση, Έξοδο, Α' και Β' Βασιλέων και Α' και Β' Χρονικών, και λαμβάνοντας ως ένα χρόνο ακριβώς 365 ημέρες.

Οχτώ χρόνια αργότερα, ένας Αγγλικανός αρχιεπίσκοπος της Ιρλανδίας ονόματι **James Ussher**, δημοσίευσε τη διόρθωση πάνω στο έργο του Lightfoot προσδιορίζοντας την ημέρα δημιουργίας στις 3 Οκτωβρίου του 4004 πΧ. Ακολούθησε η διόρθωση από τον Lightfoot προσδιορίζοντας την εβδομάδα δημιουργίας μεταξύ 18 και 24 Οκτωβρίου του 4004 πΧ και την δημιουργία του ανθρώπου στις 09:00 το πρωί στις 23 Οκτωβρίου του 4004 πΧ, σύμφωνα με τον 45^ο μεσημβρινό.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών των εργασιών και της προβολής ήταν να μπει για τα καλά στο μυαλό όλων των ανθρώπων (ιδιαίτερα των προτεσταντών) ότι κύριο δόγμα της Αγίας Γραφής αποτελούσε ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε το 4004 πΧ. Μάλιστα στο κατώφλι του 18^{ου} αιώνα και μετέπειτα, οι εκδόσεις της αγγλικής μετάφρασης King James, συμπεριλάμβαναν την χρονολόγηση του Ussher ως σημειώσεις στο περιθώριο και αργότερα ως επικεφαλίδες. Δυστυχώς αυτό οδήγησε σε άμεσα προβλήματα, το βασικότερο εκ των οποίων ήταν η άρνηση του Λόγου Του Θεού από τους Ασιάτες, καθώς τα ιστορικά τους ντοκουμέντα τοποθετούσαν την ύπαρξη του ανθρώπου αρκετά νωρίτερα από «**την εκδοχή της Βίβλου**».

Το 1859, **Charles Darwin** παρουσίασε στην επιστημονική κοινότητα το έργο του με τίτλο «Περί της καταγωγής των ειδών», μία πρόταση ότι όλα τα είδη ζωής εξελίχθηκαν μέσα από τις διαδικασίες της φυσικής επιλογής. Θεώρησε δηλαδή ότι η ζωή σταδιακά εξελίχθηκε μέσα από τη διατήρηση εκείνων των ειδών που καλύτερα προσαρμόστηκαν ώστε να επιβιώσουν στις συνθήκες του φυσικού περιβάλλοντος και στον αγώνα της επιβίωσης.

Τα τέσσερα βασικά δόγματα της θεωρίας αυτής που έρχονται σε απευθείας αντίθεση με την επικρατούσα άποψη της χριστιανικής δημιουργίας είναι τα εξής:

1. Αποκηρύσσει την ανεξάρτητη γέννηση καθενός από τα είδη ζωής.
2. Διακηρύττει ότι τα διάφορα είδη ζωής είναι ικανά να δημιουργήσουν και να μετεξελιχθούν σε νέα είδη.
3. Αποκηρύσσει την ξεχωριστή δημιουργία του ανθρώπου.
4. Το χρονικό περιθώριο για την επίτευξη της φυσικής επιλογής απαιτεί πολύ περισσότερο χρόνο από τις λίγες χιλιάδες χρόνια που «**θεωρείτο**» ως η αρχή της δημιουργίας κατά την Χριστιανική πίστη (χρονολόγηση από Lightfoot και Ussher).

Μπλεγμένος ο κόσμος από τις αντιθέσεις μεταξύ των επιστημόνων και τη χρονολόγηση της Γραφής (Ussher), ενστερνίστηκε άμεσα την νέα αυτή θεωρία ως την μόνη «**λογική και επιστημονική εξήγηση της καταγωγής της ζωής**».

Κεφάλαιο 4^ο: Οι άνεμοι του πολέμου

Το 1961, ο Henry Morris (καθηγητής πολιτικός μηχανικός) και ο John Whitcomb (καθηγητής θεολογίας), δημοσίευσαν ένα βιβλίο με τίτλο «Της Γένεσης ο κατακλυσμός». Αυτή η μεγάλη εργασία καταπιανόταν με πολλά περισσότερα θέματα από τον κατακλυσμό του Νώε αυτόν καθ' εαυτόν καθώς αποτελούσε μια πραγματεία για την δημιουργία του κόσμου πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια. Για τους φονταμενταλιστές, η επιστημονική αυτή εργασία αποτελούσε μια αναψυχή καθώς έδωσε τον επιστημονικό και διανοητικό εκείνον ευπρεπισμό που έλειπε μέχρι τότε στη διήγησή τους για τη δημιουργία.

Το 1963, διεγερμένοι από την μελέτη αυτή, 10 επιστήμονες φονταμενταλιστές ενώθηκαν και δημιούργησαν την Κοινότητα για την Έρευνα της Δημιουργίας (Creation Research Society- CRS). Μέσα σε ένα διάστημα 10 χρόνων, ο αριθμός των μελών αυξήθηκε στα 450, όλοι διπλωματούχοι πανεπιστημίων. Το 1972 δημιουργήθηκε το Ινστιτούτο για την Έρευνα της Δημιουργίας (Institute for Creation Research - ICR) του οποίου βασικός στόχος και σκοπός ήταν η διάδοση (με επιστημονικό τρόπο) των ιδεών τους, μέσω διαλέξεων, δημοσιεύσεων και εκπαιδευτικών σεμιναρίων.

Σε απάντηση, το επιστημονικό σώμα με την μεγαλύτερη επιρροή στην Αμερική, το American Association for the Advancement of Science (AAAS), άρχισε να δημοσιεύει άρθρα στο τεχνικό τους περιοδικό, "SCIENCE" (ένα από τα εγκυρότερα επιστημονικά περιοδικά του κόσμου), δείχνοντας τα λάθη και τους κινδύνους που κρύβονται πίσω από τον «επιστημονικό δημιουργισμό». Αργότερα, μέσα σε ένα ειδικό ένθετο του περιοδικού, ο σύνδεσμος απέστειλε μήνυμα σε όλα τα μέλη του (πάνω από 10000) χαρακτηρίζοντάς τον ως μη-επιστήμη.

Με τον τρόπο αυτό γεννήθηκε, ιδιαίτερα στην Αμερική, μια τεράστια πόλωση μεταξύ του επιστημονικού και του Χριστιανικού κόσμου, η οποία το μόνο που κατάφερε να φέρει ήταν διχόνοια, έντονες αντιδράσεις και τελικά απώθηση του κόσμου από τις εκκλησίες και από τον ίδιο το Χριστό.

Η χριστιανική κοινότητα έφτασε στα άκρα, ώστε να μην δέχεται για μέλη της πιστούς οι οποίοι πίστευαν ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε παλαιότερα από μερικές χιλιάδες χρόνια, καθιστώντας την ερμηνεία του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης ως ένα από τα βασικά δόγματα της Χριστιανικής πίστης, μαζί με την Θεότητα και την ανάσταση Του Ιησού Χριστού.

Κεφάλαιο 5^ο: Βιβλικές Βάσεις για Μακρές Ημέρες Δημιουργίας

1. **Το μήκος των ημερών Του Κυρίου:** Ο ίδιος ο συγγραφέας του Βιβλίου της Γένεσης (ο Μωυσής) έγραψε στον ψαλμό 90:4, «Διότι χίλια έτη ενώπιόν σου είναι ως ημέρα η χθές, ήτις παρήλθε, και ως φυλακή νυκτός». Ο Μωυσής φαίνεται να αναφέρει ότι καθώς οι βουλές του Κυρίου δεν είναι και δικές μας βουλαί (Ησαΐας 55:9), έτσι και η ημέρες Του δεν είναι και δικές μας ημέρες.
2. **Οι Εβραϊκές λέξεις yōm, , 'ereb and boger:** Η πρώτη λέξη, η οποία μεταφράζεται και ημέρα στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης, χρησιμοποιείται μέσα στα βιβλικά Εβραϊκά με τρεις διαφορετικές ερμηνείες:
  - ✓ Από την ανατολή στη δύση του ηλίου.
  - ✓ Από τη δύση έως τη δύση του ηλίου.
  - ✓ Ένα χρονικό τμήμα χωρίς καμία συσχέτιση με της ηλιακές ημέρες (δηλαδή οποιοδήποτε διάστημα μεταξύ μερικών εβδομάδων, αρκετών χρόνων η μια χρονική περίοδος-εποχή)

Μερικά παραδείγματα μόνο αποτελούν τα χωρία: Γένεσης 4:3 (διάρκεια χρόνου), Γένεσης 30:14 (η περίοδος του θερισμού), Ιησούς του Ναυή 24:7 (μία μακρά περίοδος), Παροιμίες 25:13 (καιρός θερισμού), Ησαΐας 4:2 (μία μελλοντική περίοδος), Ζαχαρίας 14:8 (το καλοκαίρι και ο χειμώνας μαζί) όπως επίσης αρκετές αναφορές στην ημέρα του Κυρίου η οποία μπορεί να εκτείνεται από 42 μήνες έως αρκετά περισσότερο, ανάλογα με την ερμηνεία του εκάστοτε εδαφίου.

Η 2^η και η 3^η λέξη που μεταφράζονται ως απόγευμα και πρωί αντίστοιχα, μπορούν να μεταφραστούν ως το άνοιγμα και το κλείσιμο της ημέρας, με οποιοδήποτε τρόπο η λέξη ημέρα έχει χρησιμοποιηθεί. Για παράδειγμα, όταν αναφερόμαστε με την έκφραση «in my grandfathers

day», εννοούμε την εποχή που έζησε ο παππούς μου. Επομένως το πρωί και το απόγευμα της ημέρας αυτής είναι η γέννηση και ο θάνατος του παππού μου.

Επίσης, στον Ωσηέ 6:2 μας δείχνει πως η λέξη ημέρα μπορεί να χρησιμοποιηθεί με το αριθμητικό πρόθεμα μπροστά, χωρίς και πάλι να σημαίνει ότι εννοεί μία ηλιακή ημέρα αλλά μάλλον μια εποχή («Θέλει αναζωοποήσει ημάς μετά δύο ημέρας· εν τη τρίτη ημέρα θέλει μας αναστήσει, και θέλομεν ζη ενώπιον αυτού.»).

3. **Η μοναδικότητα της έβδομης ημέρας:** Η έβδομη ημέρα της δημιουργίας δεν τελειώνει και αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από το γεγονός ότι ο συγγραφέας δεν ολοκληρώνει την ημέρα αυτή με τη διήγηση «Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωϊ, ημέρα δευτέρα.». Περισσότερες λεπτομέρειες για την έβδομη ημέρα μας δίνονται στο 95^ο Ψαλμό (εδάφια 7-11) και στο 4^ο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής (εδάφια 4-11), όπου μαθαίνουμε ότι η έβδομη ημέρα αναπαύσεως του Κυρίου συνεχίζεται μέχρι και στις ημέρες μας:

Διότι είπεν εν μέρει τινί περί της εβδομης ούτω· Και κατέπαυσεν ο Θεός εν τη ημέρα τη εβδομη από πάντων των έργων αυτού· ... Επειδή λοιπόν μένει να εισέλθωσι τινές εις αυτήν ... Άρα μένει κατάπαυσις εις τον λαόν του Θεού. Διότι ο εισελθών εις την κατάπαυσιν αυτού και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς ο Θεός από των εαυτού. Ας σπουδάσωμεν λοιπόν να εισέλθωμεν εις εκείνην την κατάπαυσιν...

(Εβραίους 4:4-11)

Σύμφωνα με αυτά τα εδάφια λοιπόν, η έβδομη ημέρα Του Κυρίου συνεχίζεται μέσα στους αιώνες από τον Αδάμ και την Εύα, διαμέσου της εξέλιξης του λαού Ισραήλ ως έθνους, συνεχίζεται στην επίγεια διακονία του Χριστού και μέχρι τη σύγχρονη εκκλησία και τις μέρες μας. Σύμφωνα λοιπόν με αυτά, το ελάχιστο χρονικό πλαίσιο της έβδομης ημέρας είναι τα 7 χιλιάδες χρόνια.

Επίσης διαβάζοντας στο 5ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου και στο εδάφιο 17 λέει ο Ιησούς ότι «Ο Πατήρ μου εργάζεται έως τώρα, και εγώ εργάζομαι», αναφερόμενος στην ημέρα του Σαββάτου. Ο Θεός έπαψε από τη δημιουργία την εβδομή ημέρα το οποίο βέβαια δεν σημαίνει ότι σταμάτησε να θεραπεύει ή να ευεργετεί.

Αυτό φαίνεται και περίτρανα μέσα από τα επιστημονικά καταγεγραμμένα απολιθώματα. Σύμφωνα με αυτά, την περίοδο πριν από την εμφάνιση του ανθρώπου, ο αριθμός των ειδών που εξαφανίζονταν ήταν παρόμοιος με αυτόν που εμφανιζόντουσαν στο προσκήνιο (λόγω προφανώς της δημιουργίας τους από τον Θεό). Από την εμφάνιση του ανθρώπου και μετά (το τελευταίο είδος που δημιουργήθηκε από το Θεό), ο ρυθμός εξαφάνισης παρέμεινε ο ίδιος (ίσως και αυξημένος λόγω της κακής διαχείρισης από τον άνθρωπο) ενώ ο ρυθμός εμφάνισης έπεσε στο μηδέν.

Όπως αναφέρουν και οι βιολόγοι Paul και Anne Ehrlich, «Η δημιουργία νέων ζωικών ειδών στη φύση δεν έχει ακόμη παρατηρηθεί. Είναι ξεκάθαρο ότι υπάρχει μία τρομερή ανισορροπία μεταξύ εξαφανίσεων και διαφοροποιήσεων προς νέα είδη»

4. **Τα γεγονότα της έκτης ημέρας:** Η έκτη ημέρα καθώς περιγράφεται μέσα στο Λόγο Του Θεού περικλείει γεγονότα που είναι αδύνατον να συντελεστούν μέσα στα όρια μίας ηλιακής ημέρας. Ο Θεός δημιουργεί ζώα έμπυχα κατά το είδος αυτών, κτήνη και ερπετά και ζώα της γης κατά το είδος αυτών. Ακολούθως φτιάχνει τον Αδάμ από το χώμα της γης. Στη συνέχεια φυτεύει παράδεισο και κάνει να βλαστήσει εκ της γης παν δένδρο ωραίο εις την όραση και καλόν εις την γεύση. Παίρνει τον Αδάμ τον τοποθετεί μέσα στον παράδεισο και του δίνει σαφείς οδηγίες για την διαχείριση του Παραδείσου, εντολές για να τον φυλάει και να τον εργάζεται όπως επίσης και εντολές να απέχει από το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού. Τον βάζει να ονομάσει όλα τα ζώα του παραδείσου. Μέσα από αυτή τη διαδικασία ο Αδάμ έρχεται σε κοντινή επαφή με

όλα τα ζώα και από την αλληλεπίδρασή του αυτή συνειδητοποιεί ότι δεν υπάρχει βοηθός όμοιος με αυτόν. Ο Θεός παίρνει τον Αδάμ τον κοιμίζει και δημιουργεί την Εύα από την πλευρά του, και κάπου εκεί τελειώνει η έκτη ημέρα.

Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι η έκτη ημέρα περικλείει γεγονότα που είναι αδύνατον να συντελεσθούν μέσα σε μία γήινη ηλιακή 24-ωρη ημέρα.

5. **Γένεσης Β'4:** «*Αύτη είναι η γένεσις του ουρανού και της γης, ότε εκτίσθησαν αυτά, καθ' ην ημέραν εποίησε Κύριος ο Θεός γην και ουρανόν*». Εδώ η λέξη «*ημέρα*» αναφέρεται σε όλες τις έξι ημέρες της δημιουργίας, αποτελώντας μία περίληψη της δημιουργίας του Θεού. Προφανώς λοιπόν αποτελεί αναφορά σε μια χρονική περίοδο μεγαλύτερη από ένα 24-ωρο.

Βιβλικές μεταφορές για την ηλικία της γης: Περιγράφοντας την αιωνιότητα της υπάρξεως του Θεού, πολύ συγγραφείς την παρομοιάζουν με την μακροβιότητα των βουνών και τα θεμέλια της γης. Μερικά παραδείγματα αποτελούν τα χωρία στους Ψαλμοί 90:2-6 (*Πριν γεννηθώσι τα όρη, και πλάσης την γην και την οικουμένην, και από του αιώνος έως του αιώνος, συ είσαι ο Θεός... Κατακλύζεις αυτούς· είναι ως όνειρον της αυγής, ως χόρτος όστις παρέρχεται· το πρωϊ άνθει και παρακμάζει· το εσπέρας κόπτεται και ξηραίνεται.*), Παροιμιάι 8:22-31 (*Ο Κύριος με είχεν εν τη αρχή των οδών αυτού, προ των έργων αυτού, απ' αιώνος. Προ του αιώνος με έχρισεν, απ' αρχής, πριν υπάρξη η γη.*), Εκκλησιαστής 1:3-11 (*Υπάρχει πράγμα, περί του οποίου δύναται τις να είπη, Ιδέ, τούτο είναι νέον; τούτο έγεινεν ήδη εις τους αιώνας οίτινες υπήρξαν προ ημών.*) και Μιχαίας 6:2 (*Ακούσατε, όρη, την κρίσιν του Κυρίου, και σεις, τα ισχυρά θεμέλια της γης*). Το μικρό χρονικό διάστημα των τριών χιλιάδων χρόνων δεν μπορεί να θεωρηθεί αρκετό για να υποστηρίξει τέτοιες μεταφορές.

6. **Ρητές αναφορές στην αρχαιότητα της γης:** Στον Αββακούμ 3:6 αναφέρεται ότι τα βουνά και τα όρη είναι αιώνια- αρχαία (*Εστάθη και διεμέτρησε την γήν· επέβλεψε και διέλυσε τα έθνη· και τα όρη τα αιώνια συνετρίβησαν, οι αιώνιοι βουνοί εταπεινώθησαν· αι οδοί αυτού είναι αιώνιοι*). Επίσης στην Β' Πέτρου 3:5 αναφέρεται ότι οι ουρανοί (τα αστέρια και το σύμπαν) «*έγειναν έκπαλαι*».

Κεφάλαιο 7^ο: Οι μακρές ημέρες δημιουργίας συνεπάγονται εξέλιξη;

Δυστυχώς οι περισσότεροι χριστιανοί σήμερα έχουν διδαχτεί αυτά ακριβώς που και οι πρώτοι φονταμενταλιστές -καθώς και οι αντίπαλοί τους- πίστευαν, ότι δηλαδή η αποδοχή μίας μακράς χρονικής διάρκειας για τη δημιουργία του κόσμου αυτόματα συνεπάγεται και ελευθερία για την αποδοχή της άποψης ότι η ζωή μπορεί να είναι προϊόν τυχαίων μεταλλάξεων και φυσικής επιλογής.

Πριν από αρκετά χρόνια, ένας μοριακός βιολόγος ονόματι Harold Morowitz υπολόγισε την απόσταση μεταξύ των ανόργανων και των οργανικών κόσμων. Αν κάποιος μπορούσε να πάρει το απλούστερο ζωντανό κύτταρο και να διασπάσει κάθε χημικό δεσμό μέσα σε αυτό, η πιθανότητα το κύτταρο αυτό να αυτό-συναρμολογηθεί και να ξαναγίνει ένα ζωντανό κύτταρο κάτω από τις καλύτερες δυνατές συνθήκες (δηλαδή ιδεατές χημικές συνθήκες όπου κανένα ξένο στοιχείο δεν επιτρέπεται να διεισδύσει ούτε κάποιο από τα απαραίτητα στοιχεία να φύγει) θα ήταν μία εις την 100 δις ($10^{100,000,000,000}$).

Με πιθανότητες σε τέτοια κλίμακα, η χρονική κλίμακα της δημιουργίας αποκτά ανούσιο ουσιαστικά χαρακτήρα. Είτε η γη υπάρχει εδώ και 10 δευτερόλεπτα, 10 χρόνια, 10 χιλιάδες χρόνια ή 10 δις χρόνια, δεν παίζει και πολύ μεγάλο ρόλο όσον αφορά τις πιθανότητες δημιουργίας της ζωής μέσω των διαδικασιών της φυσικής επιλογής και μόνο. Για παράδειγμα, αν όλη η ύλη του ορατού σύμπαντος μετατρεπόταν στα δομικά στοιχεία απαραίτητα για τη ζωή (αμινοξέα δηλαδή και νουκλεοτίδια), και αν συναρμολόγηση αυτών επιχειρείτο κάθε 1 μικρο-δευτερόλεπτο για όλη τη διάρκεια της ηλικίας του σύμπαντος (περίπου 15 δις χρόνια), ο αριθμός πιθανοτήτων για δημιουργία μίας ζωντανής οντότητας, 10^{84} , είναι τόσο πολύ μικρότερος από τον

αριθμό $10^{100,000,000,000}$, που πραγματικά δεν κάνει καμία διαφορά στην τελική πιθανότητα δημιουργίας εξελικτικής ζωής. Και στην πραγματικότητα οι πιθανότητες είναι ακόμη χειρότερες... (λόγων ιδεατών συνθηκών που θεώρησε ο Morowitz).

Κεφάλαιο 9º: Επιστημονικές αποδείξεις για την ηλικία του σύμπαντος;

Βασικά αναλύονται τέσσερις από τους πολλούς τρόπους με τους οποίους η επιστήμονες μετράνε την ηλικία τους σύμπαντος.

1. **Η Διαστολή του Σύμπαντος:** Σε ένα σύμπαν το οποίο διαστέλλεται από ένα αρχικό σημείο, η μεταβαλλόμενη απόσταση μεταξύ των γαλαξιών προκύπτει από την ταχύτητα διαστολής πολλαπλασιασμένη με τον χρόνο της εξάπλωσης. Επομένως, όσες περισσότερες μετρήσεις έχουμε για τις σχετικές θέσεις των γαλαξιών μεταξύ τους και μετρώντας την ταχύτητα εξάπλωσης (διορθωμένη βέβαια για να συμπεριλάβει την επιβράδυνση από την βαρυτική έλξη) μπορούμε να υπολογίσουμε άμεσα το χρόνο εξάπλωσης του σύμπαντος που προφανώς συμπίπτει με την ηλικία του.
2. **Η θερμοκρασιακή διακύμανση του Κοσμικού Μικροκυματικού Υποβάθρου:** Φανταστείτε ότι έχουμε έναν φούρνο μέσα σε μία κουζίνα και ο οποίος είναι περικυκλωμένος από χιλιάδες θερμομέτρα (τοποθετημένα σε σφαιρική κατανομή διαφορετικών ακτινών). Υποθέστε επίσης ότι αρκετή ώρα αφού ο φούρνος θερμάνθηκε, σταμάτησε και ανοίχθηκε η πόρτα του, κάθε θερμομέτρο μέσα στο δωμάτιο δείχνει ακριβώς την ίδια θερμοκρασία (λίγο μεγαλύτερη της αρχικής). Αυτό θα σημαίνει ότι η θερμοκρασία του φούρνου ήταν τόσο μεγάλη που τελικά επικράτησε πάνω σε όλο το χώρο. Και αν όλα αυτά τα θερμομέτρα έδειχναν μια πολύ μικρή θερμοκρασία αυτό θα σήμαινε ότι πέρασε ένα αρκετά μεγάλο διάστημα από την στιγμή που πρώτο-ανοίχθηκε ο φούρνος.
Με την αναλογία αυτή οι επιστήμονες έχουν μετρήσει τις θερμοκρασιακές διακυμάνσεις στο CBR (Cosmic Background Radiation) και έχουν υπολογίσει την ώρα που έχει περάσει από τη στιγμή που «ανοίχθηκε ο φούρνος».
3. **Αστρική καύση:** Όπως οι φλόγες μέσα στο τζάκι, έτσι και το χρώμα και η φωτεινότητα των αστρικών εκλάμψεων μας ενημερώνουν για το χρονικό διάστημα κατά το οποίο το άστρο αυτό «καίγεται» (εφόσον βέβαια ξέρουμε τη μάζα του άστρου). Με θεωρητικούς υπολογισμούς της διάρκειας που πέρασε μέχρι να εμφανιστούν άστρα στο σύμπαν (~1,5 δις χρόνια) και τη γέννηση του παλαιότερου άστρου που έχουμε ποτέ εντοπίσει-παρατηρήσει, καταλήγουμε σε ένα καλό προσδιορισμό της ηλικίας του σύμπαντος.
4. **Αφθονία των ραδιενεργών στοιχείων:** Γνωρίζοντας τους μέσους χρόνους ημιζωής διάφορων ραδιενεργών στοιχείων και κατανοώντας ότι η μόνη πηγή τους μέσα στο σύμπαν είναι οι εκρήξεις των άστρων (supernova) οι οποίες παράγουν σταθερό ποσό ραδιενεργών στοιχείων, μπορούμε να κλείσουμε μέσα σε κάποια χρονικά όρια την ηλικία του σύμπαντος.

Για παράδειγμα, το ουράνιο και θόριο που έχουν χρόνους ημιζωής μερικά δις χρόνια είναι ακόμη παρόντα. αυτό σημαίνει ότι το σύμπαν δεν μπορεί να είναι τόσο παλιό όσο 1 τρις χρόνια. Από την άλλη ραδιενεργά στοιχεία με χρόνους ημιζωής μερικών μόνο εκατομμυρίων χρόνων δεν υπάρχουν καθόλου (έξω βέβαια από τα αργαστήρια πυρηνικής φυσικής), που σημαίνει ότι το σύμπαν είναι μεγαλύτερο από 1 δις χρόνων.

Στην αφήγηση ακολουθούν οι κλασικές αντιδράσεις των young-earth creationist και απαντήσεις που δίνει σε αυτά ο συγγραφέας.

Το αποτέλεσμα βέβαια είναι η αντίδραση σε όλα αυτά του γνωστού νομπελίστα φυσικού Murray Gell-Mann από το Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Καλιφόρνιας όπου λέει ότι είναι ευκολότερο να πιστέψει κανείς σε μία επίπεδη γη παρά να δεχθεί ότι το σύμπαν δημιουργήθηκε πριν από έξι χιλιάδες περίπου χρόνια.

Κεφάλαιο 10^ο: Υπάρχουν επιστημονικές αποδείξεις για ένα πρώιμο σύμπαν;

Ο συγγραφέας παραθέτει τα 10 καλύτερα και ισχυρότερα επιστημονικά επιχειρήματα των young-earth creationists που χρησιμοποιούν για να υποστηρίξουν ότι ο κόσμος δημιουργήθηκε πριν από λίγες χιλιάδες χρόνια.

Ο Ross δίνει σε όλα μία πολύ εύστοχη επιστημονική απάντηση και καταλήγει λέγοντας ότι όλα τα επιχειρήματά τους στηρίζονται πάνω σε ένα από τα ακόλουθα τέσσερα προβληματικά σημεία:

1. Λανθασμένες υποθέσεις.
2. Λανθασμένα δεδομένα.
3. Κακή εφαρμογή των νόμων, των κανόνων και των εξισώσεων.
4. Αποτυχία θεώρησης της απόδειξης που μαρτυρά προς το αντίθετο.

Σε μία ραδιοφωνική συνέντευξη στην οποία και ο συγγραφέας ήταν παρών, ο παρουσιαστής είχε ρωτήσει τον John Morris (υιός του ιδρυτή του ICR) αν ο ίδιος ή κάποιος συνεργάτης του είχε ποτέ δει ή ακούσει για κάποιον επιστήμονα που πείστηκε με τις επιστημονικές αποδείξεις για την πρώιμη ηλικία του σύμπαντος (έξω από κάθε θεολογική ερμηνεία). Με ειλικρίνεια ο Morris απάντησε «όχι».

Δυστυχώς πολλοί χριστιανοί στις μέρες μας ζουν αυτό το τρομερό δίλημμα μεταξύ της αφοσίωσης στο Χριστό και της επιστημονικής τους συνείδησης. Και καθώς λέει και μια παλιά Αγγλική παροιμία “*The heart cannot rejoice in what the mind rejects*” («η καρδιά δεν μπορεί να χαρεί σε αυτά που το μυαλό απορρίπτει»)

Κεφάλαιο 12^ο: Αγκαλιάζοντας την μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα.

Αποτελεί μια πολύ ωραία περίληψη των αντιδράσεων του επιστημονικού κόσμου μπροστά στις νέες ανακαλύψεις της αρχής, της δημιουργίας και του πεπερασμένου του φυσικού κόσμου, που πραγματοποιήθηκαν μέσα στα τέλη του αιώνα μας.

1. **Γεγονός:** Το σύμπαν έχει ηλικία μόνο μερικά δις χρόνια και όχι τετράκις δις ή αιώνιο.
Θεολογική Σημασία: Θρησκευτικά και Φιλοσοφικά συστήματα που στηρίχτηκαν πάνω στην ιδέα του αιώνιου σύμπαντος δε έχουν πια θέση στην πραγματικότητα.
2. **Γεγονός:** Το σύμπαν άρχισε από ένα σημείο το οποίο αποτελεί την απαρχή της μάζας, της ενέργειας, του χρόνου και του χώρου.
Θεολογική Σημασία: Το αίτιο της δημιουργίας, δηλαδή ο Θεός-δημιουργός που έφερε το σύμπαν σε ύπαρξη, υπάρχει και δημιούργησε χωρίς να περιορίζεται από τον χρόνο, την ύλη, το χώρο και την ενέργεια. Είναι μέσα και έξω από αυτά.

3. **Γεγονός:** Το σύμπαν, ο γαλαξίας μας και το ηλιακό μας σύστημα παρουσιάζουν περισσότερα από 60 χαρακτηριστικά τα οποία απαιτούν εξαιρετικά λεπτή ρύθμιση για την ύπαρξή τους και επίσης για την ύπαρξη και υποστήριξη της ζωής σε αυτά.

Θεολογική Σημασία: Ο Θεός δημιουργός πρέπει να είναι προσωπικός, ευφυής, υπερδύναμος και να νοιάζεται για τον άνθρωπο, όπως ακριβώς είναι και ο Θεός τον οποίο περιγράφει η Καινή Διαθήκη. Ο Ιησούς Χριστός.

Από το 1985 και μετά, οι αποδείξεις για την ύπαρξη Θείας πρόνοιας και για ένα Θεϊκό σχεδιασμό του σύμπαντος άρχισαν να συσσωρεύονται δραματικά. Το αποτέλεσμα ήταν ένας μεγάλος αριθμός αστρονόμων και φυσικών να εξάγουν θεολογικά συμπεράσματα. Για παράδειγμα, ο Αμερικανός αστρονόμος George Greenstein, στο βιβλίο του «Το συμβιωτικό σύμπαν (1988)», κατέληξε ότι:

«Καθώς εξερευνούμε όλες τις αποδείξεις, η σκέψη ότι κάποιος υπερφυσικός νους πρέπει να έχει αναμικτεί, έρχεται αυθόρμητα. Είναι δυνατόν άραγε ξαφνικά, χωρίς να έχουμε σκοπό για αυτό, να έχουμε προσπέσει πάνω σε επιστημονικές αποδείξεις για την ύπαρξη ενός Υπέρτατου Όντος; Είναι στην πραγματικότητα ο Θεός ο οποίος μεσολάβησε και με Θεία πρόνοια σχεδίασε τον κόσμο προς δικό μας όφελος;»

Ο Βρετανός φυσικός Paul Davies αρνείται το 1984 στο βιβλίο του «**Θεός και μοντέρνα Φυσική**» την πιθανότητα του Θεού ως δημιουργού και προωθεί μια αθεϊστική αντίληψη του σύμπαντος. Μόλις ένα χρόνο αργότερα, η σκέψη του αρχίζει να αλλάζει και προτείνει στο βιβλίο του «**Superforce**» ότι:

«Οι νόμοι της φυσικής... φαίνονται από μόνοι τους ότι είναι προϊόν ενός υπερβολικά έξυπνου μυαλού... Το σύμπαν πρέπει να έχει κάποιο σκοπό»

Τέσσερα χρόνια αργότερα, στο βιβλίο του με τίτλο «**The Cosmic Blueprint**» συνεχίζει τον παραπάνω συλλογισμό λέγοντας ότι:

«Βλέπω πολύ δυνατές αποδείξεις ότι υπάρχει κάτι που συμβαίνει πίσω από όλα αυτά. Η εντύπωση ενός σχεδιασμού είναι υπερβολικά εμφανής»

Το κεφάλαιο καταλήγει με την ιδέα ότι σήμερα όσο ποτέ άλλοτε οι ουρανοί διηγούνται τη δόξα Του Θεού (Ψαλμός 19:1-2) και θα πρέπει να θεωρούμε το έργο των «απίστων» επιστημόνων ως φιλικός κείμενο προς τα εμάς και όχι να αντιμετωπίζουμε τα πάντα με έχθρα και αμέριστη επιφυλακτικότητα.

Κεφάλαιο 13^ο: Το στενό παράθυρο του χρόνου.

Στο κεφάλαιο αυτό ο συγγραφέας ασχολείται με την ιδέα του ανθρωπικού στοιχείου (the anthropic principle), δηλαδή το πόσο καλά είναι κουρδισμένο όλο το σύμπαν με μοναδικό σκοπό να υποστηρίξει την ύπαρξη και εξέλιξη της ζωής πάνω στον πλανήτη γη. Ειδικότερα, καθώς και όλο το βιβλίο αυτό, ασχολείται με τα θέματα του χρόνου που έχουν να κάνουν με την υποστήριξη της ζωής.

- ✓ Η κατάλληλη ηλικία του σύμπαντος.
- ✓ Η κατάλληλη ηλικία του γαλαξία μας.
- ✓ Η κατάλληλη ηλικία του ήλιου μας.
- ✓ Η κατάλληλη ηλικία του πλανήτη μας.

Τέλος επισημαίνει ότι σχεδόν πάντα, αυτό που είναι μέσης ηλικίας νικάει καθώς παρέχει τις βέλτιστες εκείνες συνθήκες για την υποστήριξη της ζωής.

Κεφάλαιο 15^ο: Η απλούστερη εξήγηση.

Το κεφάλαιο αυτό είναι μια καταπληκτική παράθεση της προσωπικής ομολογίας του Hugh Ross και περιγράφει το πώς αρχίζοντας από τη Γένεση με στόχο να αποδείξει ότι ο Θεός δεν υπάρχει, κατέληξε εντυπωσιασμένος με την επιστημονική αρτιότητα της Βίβλου. Το αποτέλεσμα ήταν τελικά να δώσει όλη την καρδιά του στον Χριστό και να τον ακολουθήσει σε όλη του τη ζωή ως Σωτήρα και Δημιουργό.

Αναφέρει τα στοιχεία αυτά που αμέσως του ξεκαθάρισαν το τοπίο στην ερμηνεία του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης και που πραγματικά εντυπωσιάζουν τον καθένα για την απλότητά τους, την επιστημονική αρτιότητά τους και την θεολογική τους δύναμη.

Το βασικότερο αποτελεί η παραδοχή ότι ο παρατηρητής της δημιουργίας παρατηρεί τα τεκταινόμενα όχι από ένα σημείο ψηλά κάπου στον ουρανό, αλλά από την επιφάνεια των υδάτων της γης. Μάλιστα το λέει ξεκάθαρα ο Λόγος Του Θεού στο 2ο εδάφιο που αναφέρει «*Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων.*» Έχουμε λοιπόν:

1. «*En αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην.*» Στο πρώτο αυτό εδάφιο του Λόγου Του Θεού, ο συγγραφέας (ο Μωυσής δηλαδή επισκιασμένος από το Πνεύμα Του Θεού) κάνει μια περίληψη όλης της δημιουργίας, δηλώνοντας ότι υπήρξε κάποια αρχή στη δημιουργία του σύμπαντος και ότι ο Θεός είναι υπεύθυνος για αυτή την αρχή. Θα λέγαμε ότι το εδάφιο αυτό μας μεταφέρει από την πρώτη δημιουργική στιγμή, στο χρονικό σημείο όπου έχουν σχηματιστεί τα άστρα και οι γαλαξίες και η γη είναι στην πρώιμή της φάση (περίπου 4,4 δις χρόνια πριν σύμφωνα με την επιστημονική μαρτυρία).
2. «*Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων.*» Το εδάφιο αυτό αποτελεί το απαύγασμα της επιστημονικής αρτιότητας του Λόγου Του Θεού.

Κατά την εκτέλεση οποιουδήποτε φυσικού πειράματος είμαστε αναγκασμένοι εξ' αρχής να ορίσουμε τις αρχικές συνθήκες από τις οποίες ξεκινάμε το πείραμα όπως επίσης και το σημείο παρατήρησης. Μεταβάλλοντας τις δύο αυτές καταστάσεις, καταγράφουμε πολλές φορές τελείως διαφορετικές μετρήσεις, ενώ στην πραγματικότητα εκτελούμε το ίδιο πείραμα.

Έτσι και εδώ ο Θεός φροντίζει να μας ενημερώσει για τις αρχικές συνθήκες που επικρατούν στην αρχή της διήγησης (η γη είναι έρημος και άμορφος, δηλαδή κατά τις πρώτες φάσεις της δημιουργίας της) και ότι θα παρατηρήσουμε τη διαδοχή των γεγονότων από την επιφάνεια των υδάτων της γης κοιτώντας προς την περιβάλλουσα ατμόσφαιρα (εκεί δηλαδή όπου κινείται το Πνεύμα Του Θεού).

Για παράδειγμα το φως δεν δημιουργήθηκε την πρώτη ημέρα της δημιουργίας. Σε αυτή την ημέρα, το φως που είχε ήδη δημιουργηθεί στο «εν αρχή» της βιβλικής διήγησης διαπέρασε μέσα από την ατμόσφαιρα της γης. Αυτή η διεύδυση απαιτούσε τη μετατροπή της γήινης ατμόσφαιρας (όπως επίσης και του μέσο-αστρικού χώρου) από αδιαφανή σε ημιδιαφανή. Στην τέταρτη ημέρα της δημιουργίας, βλέπουμε μία ακόμη ατμοσφαιρική μεταβολή, αυτή τη φορά από ημιδιαφανή σε τελείως διάφανη. Μέσα από αυτή τη μετατροπή, ο ήλιος, η σελήνη και όλα τα άστρα έγιναν ορατά για πρώτη φορά στην ιστορία της γης. Δεν δημιούργησε λοιπόν ο Θεός τα άστρα την τέταρτη ημέρα, αλλά απλώς τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο τα κατέστησε ορατά.

Αυτή η παραδοχή φέρνει τρομερές αλλαγές στην κατανόηση του Βιβλικού κειμένου οι οποίες ουσιαστικά κάνουν το κείμενο να εναρμονίζεται πλήρως με τα επιστημονικά δεδομένα και τις παρατηρήσεις.

Η σειρά των γεγονότων έχει τώρα ως εξής:

1. Δημιουργία μέσω θαυματουργικού προστάγματος του Θεού, όλου του φυσικού κόσμου (μήκος, ύψος, βάθος, χρόνος, ύλη, ενέργεια, γαλαξίες, αστέρια, πλανήτες κτλ).
Ο πλανήτης γη είναι κενός από ζωή και ακατάλληλος ακόμη για την υποστήριξή της. Η αρχέγονη ατμόσφαιρα της γης και τα μέσο-πλανητικά συντρίμια του ηλιακού μας συστήματος εμποδίζουν το φως του ηλίου και των άστρων να φτάσει ως την επιφάνεια της γης.
2. Καθαρισμός του μέσο-πλανητικού χώρου από τα συντρίμια και μερική μετατροπή της γήινης ατμόσφαιρας καθιστούν δυνατή την άφιξη του φωτός στην επιφάνεια των υδάτων.
3. Σχηματισμός υδρατμών στην γήινη τροπόσφαιρα μέσα από ιδιαίτερες συνθήκες που επιτρέπουν την εγκατάσταση ενός ομαλού και σταθερού κύκλου του νερού (απαραίτητος για την ανάπτυξη της ζωής στον πλανήτη).
4. Σχηματισμός ηπειρωτικών γήινων μαζών μαζί με τη δημιουργία της ωκεάνιας λεκάνης.
5. Εμφάνιση φυτών πάνω στις ηπειρωτικές μάζες.
6. Μετατροπή της γήινης ατμόσφαιρας από ημιδιαφανή σε διαφανή που καθιστά δυνατή την παρατήρηση των άστρων, του ήλιου και της σελήνης.
7. Δημιουργία πλήθους από μικρά ζώα της θάλασσας.
8. Δημιουργία ηπειρωτικών θηλαστικών ζώων και πουλιών.
9. Δημιουργία από το Θεό θηλαστικών της γης, ικανά να αλληλεπιδρούν με την μελλοντική ανθρώπινη φυλή.
10. Ιδιαίτερη και ξεχωριστή δημιουργία του ανθρώπου από το χώμα της γης (Αδάμ και Εύα).

Προφανώς κανένας συγγραφέας ο οποίος θα κατέγραφε τη δημιουργία του κόσμου πριν από περίπου 3400 χρόνια, δεν θα μπορούσε να αναπαράγει με τόση σαφήνεια και επιστημονική αρτιότητα τη σειρά των γεγονότων, χωρίς να υποστηριζόταν από τον ίδιο το Θεό δημιουργό.

«Και αν ο Θεός μπορούσε να οδηγήσει το χέρι και τα γραφόμενα του Μωυσή με τόση ιστορική και επιστημονική ακρίβεια για ένα τόσο πολύπλοκο Θείο έργο, έχουμε βάσιμους λόγους να πιστεύουμε ότι ο ίδιος Νους οδήγησε και όλους τους άλλους συγγραφείς της Βίβλους και μπορούμε να εμπιστευθούμε τα γραφόμενα από αυτούς.»

Τέλος και τῷ Θεῷ δόξα !
